

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla, v právní věci žalobce: **T. T. H.**, Mgr. Emmou Grigorjanovou, advokátkou se sídlem Svornosti 86/2, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, čj. OAM-576/BA-BA01-HA13-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2025, čj. 62 Az 40/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni Mgr. Emmě Grigorjanové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **5 070 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Dovodil, že žalobcův azylový příběh je nevěrohodný. Skutečným důvodem žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce, jakož i s tím, že skutečným důvodem podání žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu. Podle krajského soudu nedošlo v řízení k vadám s vlivem na zákonnost. Napadený rozsudek (stejně jako všechna dále označená

judikatura Nejvyššího správního soudu) je plně přístupný na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj pro stručnost v podrobnostech odkazuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Dále poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by jeho příběh byl nevěrohodný. Je názoru, že mu měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Navrhl tudíž, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti. Kasační námitky neshledal důvodnými. Podle jeho názoru netrpí rozsudek krajského soudu vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud se vypořádal s podstatou žalobních tvrzení. I v dalších ohledech postupoval krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, příp. zamítl pro nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti či potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[6] Kasační stížnost není přijatelná.

[7] Krajský soud nezatížil kasační stížností napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Správně se zaměřil zejména na otázku věrohodnosti stěžovatele (viz dále). Dostatečně vypořádal i další žalobní námitky (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, atp.).

[8] Rovněž při přezkoumávání skutkového stavu se krajský soud nedopustil pochybení, pro která by bylo nutné zrušit napadený rozsudek (rozsudky NSS ze dne

pokračování

20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008-66, usnesení NSS ze dne 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46, ze dne 4. 12. 2024, čj. 1 Azs 202/2024-27, atp.).

[9] V souladu s konstantní judikaturou nahlížel krajský soud i na žalovaným dovozenou nevěrohodnost azylového příběhu stěžovatele. Závěr o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, by měl vycházet z důsledného přezkoumání hodnověrnosti této výpovědi ve světle obecně uznávaných indikátorů, jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice). Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu atp. (rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, čj. 4 Azs 71/2015-54, ze dne 12. 4. 2021, čj. 5 Azs 97/2019-41, či ze dne 26. 8. 2022, čj. 5 Azs 153/2020-63).

[10] Krajský soud postupoval v mezích uvedené judikatury. Na podkladě obsahu správního spisu přisvědčil žalovanému, že rozpory ve výpovědích stěžovatele (zejména stran příslušnosti k hnutí Falun Gong, hrozeb spojených s návratem do vlasti) jsou zásadní a indikují celkovou nevěrohodnost stěžovatelem vyličeného azylového příběhu (rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017-40, bod 11 a násl.). Jak přitom rovněž vyplývá z judikatury, za situace, kdy byla věrohodnost vyličeného azylového příběhu zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat otázkou, zda by v případě věrohodné výpovědi byly splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany (usnesení NSS ze dne 21. 3. 2023, čj. 5 Azs 35/2022-29, bod 24, ze dne 4. 12. 2024, čj. 1 Azs 202/2024-27, atp.). V souladu s uvedeným krajský soud postupoval. Z hlediska jádra věci, tj. věrohodnosti stěžovatele, jsou irelevantní i listiny přiložené ke kasační stížnosti.

[11] Judikatura poskytuje oporu i pro závěr, že snaha o legalizaci pobytu nepředstavuje důvod pro udělení azylu (rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69 ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004-94, ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54, atp.). K tomu jsou určeny instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2004, čj. 7 Azs 117/2004-57).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost nevyvolala otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny, byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinění judikатурního odklonu. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu, které by mělo vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud

proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost, neboť podmínka přesahu vlastních zájmů stěžovatele nebyla splněna.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu. Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2025, čj. 22 Azs 238/2025-23, ustanovena zástupkyní Mgr. Emma Grigorjanová, advokátka. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta vč. hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (první poradou s klientem vč. převzetí a přípravy zastoupení). Za tento právní úkon náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovená zástupkyně soudu v podání ze dne 29. 10. 2025 sdělila, že není plátkyní DPH. Celkem tedy náleží zástupkyni stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5 070 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. prosince 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu